

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/589/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112232274
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3112232274.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členiek JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Stanislavy Miklánkovej v právnej veci navrhovateľa: ANACO, s.r.o., so sídlom Bratislava, Miletičova 1, IČO: 35 691 816, zast. JUDr. Andrejom Struhárom, advokátom so sídlom Bratislava, Kubániho 16 proti odporcovi K. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., E. XXX/XX, t. č. na neznámom mieste, zastúpený opatrovníkom Mgr. Martinom Halačom, vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu Trenčín, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie spotrebiteľov Slovenska o. z., so sídlom Banská Bystrica, Janka Kráľa 7, IČO: 42 309 166, pr. zast. Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom so sídlom Banská Bystrica, Janka Kráľa 7, o zaplatenie 427,33 eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 7. októbra 2014, č. k. 27C/500/2012-92, jednomyselne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Odporca a vedľajší účastník **s ú p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľa vo výške 38,27 eur, do rúk jeho zástupcu JUDr. Andreja Struhára, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v záhlaví označeným rozsudkom v bode I. uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi 427,33 eur s 8,5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 577,13 eur od 30.11.2007 do 17.05.2012, zo sumy 427,33 od 30.11.2007 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V bode II. uložil odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania, spočívajúce v náhrade zaplateného súdneho poplatku 25,50 eur a v trovách právneho zastúpenia 123,17 eur, na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil skutkovým zistením, na ktoré aplikoval ustanovenia o spotrebiteľskom práve. Medzi právnym predchodcom navrhovateľa (ako veriteľom) a odporcom (ako dlžníkom) vznikla zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka - dvojstranný záväzkovoprávny vzťah, podľa ktorého právnemu predchodcovi navrhovateľa vznikla povinnosť poskytnúť odporcovi úver a odporcovi povinnosť vrátiť ho podľa dohodnutých podmienok v úverovej zmluve. Zmluva obsahuje po právnej stránke všetky znaky a podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Odporca akceptoval jednotlivé ustanovenia tejto zmluvy ich podpísaním, a preto mal povinnosť za predmet zmluvy riadne a včas zaplatiť, teda vrátiť požičané finančné prostriedky tak, ako sa k tomu zmluvou zaviazal. Súd zmluvu o splátkovom úvere vyhodnotil ako typovú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 23a z.č. 634/1992 Zb. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu. Pojem spotrebiteľská zmluva do Občianskeho zákonníka zaviedla jeho novela z.č. 150/2004 Z.z., ktorú úpravu neskôr výrazne pozmenil z.č. 568/2007 Z.z. (a neskôr i ďalšie čiastkové novelizácie). Spotrebiteľská zmluva pritom nie je samostatný typ

zmluvy, ale ide o druh zmluvy, pre ktorú právne predpisy (nielen Občiansky zákonník) stanovujú osobitné podmienky a určujú jej náležitosti. Právna úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch. Ako je uvedené vyššie, zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom bol síce tzv. absolútnym obchodom, čo však v zmysle uvedeného nevyklučuje možnosť a povinnosť súdu aplikovať na ten istý právny vzťah i ustanovenia spotrebiteľského práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa. Z materiálneho hľadiska sa totiž pozícia zmluvnej strany, uzatvárajúcej zmluvu pred účinnosťou novely Občianskeho zákonníka z.č. 568/2007 Z.z. nelíšila od pozície spotrebiteľa, uzavierajúceho zmluvu už v režime spotrebiteľských zmlúv podľa § 52 a nasl. Obč. zák. v znení účinnom od 01.01.2008. Predmetná zmluva o splátkovom úvere zo dňa 01.03.2007 je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu. Odporcovi vznikla povinnosť vrátiť dlh tak, ako sa k tomu zmluvou o splátkovom úvere zaviazal, teda v 39 týždenných splátkach po 19,91 €, s prvou splátkou splatnou dňa 08.03.2007 a poslednou dňa 29.11.2007. Odporca svoju povinnosť neplnil riadne, právnemu predchodcovi navrhovateľa zaplatil spolu len sumu 349,16 €. Splatnosť celého úveru nastala prirodzene, dňom 29.11.2007. Vedľajší účastník vzniesol v konaní námietku premlčania uplatneného nároku, bolo potrebné vysporiadať sa v konaní najskôr s touto otázkou. S poukazom na vyššie uvedené, súd na spotrebiteľský právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy vec aplikoval ustanovenia § 100 ods. 1, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka o premlčaní. Predmetom konania bola neuhradená časť splátky, splatnej dňa 05.07.2007 vo výške 9,22 € a 21 neuhradených splátok úveru á 19,91 €, splatných dňom 12.07.2012 až 29.11.2007, spolu suma 427,33 €. Premlčacia doba pre tieto dlžné splátky úveru začala plynúť jednotlivito dňom nasledujúcim po dni ich splatnosti podľa § 103 Občianskeho zákonníka, t.j. pre splátku splatnú dňa 05.07.2007 dňom 06.07.2007 a uplynula by dňom 06.07.2010, pre splátku splatnú dňa 12.07.2007 dňom 13.07.2007 a uplynula by dňom 13.07.2010 atď. až po splátku splatnú dňa 29.11.2007, pri ktorej by trojročná premlčacia doba uplynula dňom 30.11.2010. Vzhľadom na uznanie dlhu odporcom zo dňa 27.02.2010 mal súd za to, že pohľadávka navrhovateľa nie je premlčaná, a to v časti žiadnej splátky, nakoľko odporca dlh uznal v celosti pred uplynutím premlčacej doby, vzťahujúcej sa na jednotlivé splátky tak, ako je popísané vyššie. Uznanie dlhu zo dňa 27.02.2010 síce predstavuje formulár, vopred vytvorený navrhovateľom, do ktorého sa len vpísali údaje o konkrétnej osobe dlžníka a o konkrétnom záväzku, ktorého obsah odporca ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, čo však nič nemení na závere súdu o jeho platnosti. Uznanie dlhu odporcom zo dňa 27.02.2010 má podľa názoru súdu všetky náležitosti platného právneho úkonu v zmysle § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka, vrátane podpisu konajúcej osoby, ktorý predstavuje znak naplnenia formálnej náležitosti tohto úkonu - písomnosť. Z uznania dlhu je zrejmý dôvod vzniku pohľadávky (zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 9110701030), výška pohľadávky (427,33 €) a sľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Pokiaľ vedľajší účastník spochybnil podpis odporcu na uznaní, toto svoje tvrdenie nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi, dokonca sa ani nekontaktoval so samotným odporcom a súd mal za to, že toto jeho tvrdenie je len jeho subjektívnym tvrdením. Podpisy odporcu na žiadosti o poskytnutie úveru, zmluve o úvere, uznaní dlhu aj na doručenke, ktorá je obsahom súdneho spisu, vykazujú totožné znaky, ktoré je možné ustáliť aj laickým pozorovaním, pričom vedľajší účastník v tomto smer nenavrhol doplniť dokazovanie napr. znaleckým dokazovaním. Uznaním dlhu zo strany odporcu nedošlo k tomu, že by sa spotrebiteľ - odporca vopred vzdal svojich práv v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd sa plne stotožnil s argumentáciou navrhovateľa, že uznanie dlhu predstavuje len jednu formu, spôsob zabezpečenia záväzku, ktorý je prípustný i v spotrebiteľskom práve. Jediným spôsobom zabezpečenia záväzkov, ktorý Občiansky zákonník výslovne v rámci spotrebiteľských právnych vzťahov nepripúšťa, je zabezpečovací prevod práva. Tým, že odporca dlh uznal, oslabil síce svoju pozíciu v tom, že veriteľ pri spore nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku, ale dlžníkovi zostáva zachovaná možnosť namietat, že dlh v čase uznania neexistoval, alebo že zanikol napríklad splnením alebo inak, čo by však musel preukázať v dôsledku prenesenia dôkazného bremena na dlžníka. Odporca však bol v tomto konaní absolútne nečinný, nenamietal existenciu ani výšku dlhu (čo napokon, okrem vznesenia námietky premlčania neučinil ani vedľajší účastník, vystupujúci v konaní na jeho strane). Súd potom konštatoval, že navrhovateľ sa od odporcu domáha len toho, na čo má vo vzťahu k nemu právo a jeho nárok posúdil ako dôvodný v celom rozsahu. Pokiaľ vedľajší účastník na strane odporcu argumentoval rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č.k. 11Co/37/2012-90 zo dňa 07.06.2012, ktorým bolo uznanie dlhu spotrebiteľom posúdené ako nekalá obchodná praktika, súd má z úradnej činnosti vedomosť o tom, že dané rozhodnutie sa netýka navrhovateľa, resp. jeho právneho predchodcu, ale iného veriteľa z odlišného právneho vzťahu, pričom nekalosť predmetnej obchodnej praktiky má v danej veci v zásade spočívať v tom, že dlžník uznal písomne dlh, ktorý pri podpise dohody o uznaní záväzku bol premlčaný, pričom prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu bolo

s sofistikovane skryté do bodu, týkajúceho sa plnenia v splátkach, a teda priemerný spotrebiteľ, ktorý nie je právne zdatný, nebol schopný správne posúdiť následky takého právneho úkonu. Uvedené rozhodnutie nemožno aplikovať na toto konanie, nakoľko, ako je uvedené vyššie, v čase podpisu uznania dlhu odporcom nebol jeho dlh v uznávanej časti premlčaný. Navrhovateľovi tak popri práve na zaplatenie zvyšku dlhu 427,33 € vzniklo podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. i právo na úrok z omeškania vo výške určenej podľa § 10c v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Navrhovateľovi potom súd v súlade s jeho návrhom priznal 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 577,13 € od 30.11.2007 do 17.05.2012, zo sumy 427,33 € od 30.11.2007 do zaplatenia. Navrhovateľ bol v konaní úspešný v celom rozsahu, a preto by mu patrila plná náhrada trov konania, ktoré spočívali v zaplatenom súdnom poplatku 25,50 € a v trovách právneho zastúpenia 369,50 € podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb za 5 úkonov právnej služby. Na zaplatenie trov konania navrhovateľa zaviazal odporcu, ale aj vedľajšieho účastníka na strane odporcu, ktorý v konaní sleduje osud účastníka, na strane ktorého vystupuje, a to i čo sa týka trov konania. Okrem toho súd prihliadol na skutočnosť, že z obsahu podaní vedľajšieho účastníka sa javí, že v priebehu konania, ktoré trvalo takmer 2 roky, odporcu (spotrebiteľa) i napriek tomu, že je občianskym združením založeným na ochranu spotrebiteľov, nekontaktoval a nesnažil sa oboznámiť podrobnejšie s vecou samou, čo napokon aj sám potvrdil na pojednávaní dňa 13.05.2014. Za danej situácie mal súd za to, že je spravodlivé, aby sa na hradení trov konania navrhovateľovi podieľal aj vedľajší účastník, vystupujúci v konaní na strane plne neúspešného odporcu.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie vedľajší účastník na strane odporcu, s ktorého odvolaním vyslovil súhlas odporca, resp. jeho opatrovník. Navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a návrh navrhovateľa zamietnuť. Jeho námietky smerovali proti záveru súdu o platnosti uznania dlhu odporcom. Poukázal na to, že v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Prvostupňový súd nijakým spôsobom nebral ohľad na postavenie žalovaného ako spotrebiteľa. Svojím rozhodnutím sa len stotožnil s argumentmi navrhovateľa, nakoľko spotrebiteľ bol v konaní nečinný. V danom prípade, pri uzatváraní uznania dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie primeraného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobkom alebo službám, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Odbornú starostlivosť a podstatné narušenie ekonomického správania spotrebiteľa je potrebné konštatovať aj v danom prípade, kedy pri uzatváraní takejto dohody došlo k nekalej obchodnej praktike, pretože obidva tieto znaky nekalosti boli naplnené. Uzavretie takejto dohody je v rozpore aj s dobrými mravmi, v zmysle § 4 ods. 8 zák. č. 25/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky splátkach neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľom a takúto dohodu je potrebné považovať za nekalú obchodnú praktiku. Pokiaľ ide o uznanie dlhu z 22.02.2010, táto nie je určitá, nakoľko nie je uvedená zročnosť jednotlivých splátok a dlžník nie je dostatočne identifikovaný. Pokiaľ žalobca považoval dohodu za platné uznanie dlhu, z akého dôvodu spotrebiteľovi predložil na podpis uznanie dlhu zo dňa 26.01.2012. Z takéhoto konania možno usúdiť, že žalobca uznanie dlhu zo dňa 27.02.2010 ďalej za platné nepovažuje. Rozdelenie uznania do dvoch samostatných listín, ktoré sú od seba časovo vzdialené takmer 2 roky, je taktiež hodné posúdenia ako nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, keďže má za cieľ zmiast' spotrebiteľa. Sú preto naplnené dôvody v zmysle § 205 ods. 2b), c), f) O.s.p., a preto navrhuje, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a návrhu žalobcu zamietol.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedol nasledovné:

1. Namietal, že odvolanie nebolo podané oprávnenou osobou. Vedľajší účastník ani v rámci lehoty pre podanie odvolania nepreukázal, že by ním podporovaný účastník súhlasil s podaním odvolania. Z hľadiska posúdenia prípustnosti takéhoto procesného úkonu je nepokračovať v súdnom konaní.

2. Vo svojom podaní vedľajší účastník opakuje svoje vyjadrenie z konania na súde prvého stupňa bez toho, aby konkrétne uviedol, v čom je napadnuté rozhodnutie nesprávne. Ako z napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, súd sa pomerne podrobne a s dôrazom na ochranu spotrebiteľa zaoberal práve tými námietkami, ktoré vo veci uplatňoval vedľajší účastník. Nie je preto pravdivé tvrdenie, že by postavenie odporcu ako spotrebiteľa nebolo zohľadňované.

Vedľajší účastník vo svojom podaní pritom uvádza niektoré tvrdenia, ktoré nie sú ani podložené obsahom súdneho spisu, alebo iným dôkazom. K uznaniu dlhu došlo v čase, kedy tento premlčaným nebol. Toto uznanie - na rozdiel od tých skutkových situácií, ktoré sú opísané v rozhodnutí KS Trenčín, sp. zn. 5Co/296/2013, KS Prešov 11Co/37/2012 - nebolo uskutočnené ani v čase, kedy by dlh už bol premlčaný a ani tak, že by vyhlásenie o uznaní dlhu bolo skryté do textu nejakej dohody o splátkovom kalendári. V konaní nebola preukázaná žiadna skutočnosť, podľa ktorej by odporca robil uznanie dlhu tak, ako to opisuje a tvrdí vedľajší účastník. Je potom minimálne nepreskúmateľné, na základe akých skutkových okolností vlastne vedľajší účastník formuluje svoje závery. Práve aj v tomto smere sa prejavuje neaktuálnosť odkazov na súdne rozhodnutia, ktoré označil vedľajší účastník. Navrhovateľ preto navrhuje, aby súd odvolanie vedľajšieho účastníka odmietol podľa ust. § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. a súčasne ho zaviazal k úhrade trov právneho zastúpenia navrhovateľa v odvolacom konaní vo výške 38,27 eur (1 úkon - písomné vyjadrenie vo výške 29,88 eur, 1x režijný paušál 8,39 eur).

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Odvolanie vedľajšieho účastníka, v ktorom vyslovil súhlas aj odporca (resp. jeho opatrovník), prejednal bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok okresného súdu vychádza zo správnych a úplných skutkových zistení, na ktoré okresný súd aplikoval správnu právnu úpravu.

Odôvodnenie rozsudku zodpovedá kritériám v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., je presné, správne a presvedčivé, preto podľa § 219 ods. 2 sa odvolací súd plne identifikoval s odôvodnením rozsudku okresného súdu podľa § 219 ods. 2 O.s.p.

Súčasne k odvolacím dôvodom vedľajšieho účastníka, ktoré síce deklaroval ako odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. b), c), f) O.s.p., avšak z obsahu jeho odvolania je evidentné, že odvolacie dôvody zodpovedajú ustanoveniu § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., t. j. nesprávne právne posúdenie listiny „uznanie dlhu“ odporcom zo dňa 27.02.2010. Vedľajší účastník prezentoval aj v konaní pred okresným súdom svoj názor, že predmetná listina bola vyhotovená navrhovateľom, ktorý ju dal podpísať odporcovi bez toho, aby mal tento vedomosť o stave veci, o tom, že uznáva premlčaný dlh. Podľa názoru vedľajšieho účastníka, takto sa navrhovateľ snažil dosiahnuť predĺženie premlčacej doby.

Pri uzavretí dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľ použil lesť a omyl spotrebiteľa, preto takúto dohodu je potrebné považovať za nekalú obchodnú praktiku, ktorej dôsledkom je zhoršenie zmluvného postavenia spotrebiteľa, čo je v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uznanie dlhu považuje tiež za neurčité, nakoľko tam nie je uvedená zročnosť jednotlivých splátok a dlžník nie je dostatočne identifikovaný.

Nesprávne právne posúdenie veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je kvalifikovaným odvolacím dôvodom vtedy, keď prvostupňový súd na svoje skutkové zistenia aplikuje nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje na zistený skutkový stav správny právny predpis, tento však nesprávne interpretuje.

V prejednávanej veci bolo potrebné v odvolacom konaní:

1. Zodpovedať právnu otázku, či uznanie dlhu odporcom zo dňa 27.02.2010 je platným právnym úkonom z hľadiska všeobecných náležitostí tohto právneho úkonu, ako aj z hľadiska spotrebiteľského práva.

2. Pre zodpovedanie otázky ad 1, je však významný záver, či dlh odporcu bol už v čase jeho uznania premlčaný.

Okresný súd sa uvedenými otázkami podrobne zaoberal a vo svojom rozhodnutí svoje úvahy precízne odôvodnil.

Vedľajší účastník aj v odvolacom konaní bráni spotrebiteľa identickými argumentmi, ktoré však nie sú oprávnené. Predmetom konania bola neuhradená časť splátky, splatnej dňa 05.07.2007 vo výške 9,22 € a 21 neuhradených splátok úveru á 19,91 €, splatných dňom 12.07.2012 až 29.11.2007, spolu suma 427,33 €. Premlčacia doba pre tieto dlžné splátky úveru začala plynúť jednotlivo dňom nasledujúcim po dni ich splatnosti podľa § 103 Občianskeho zákonníka, t.j. pre splátku splatnú dňa 05.07.2007 dňom 06.07.2007 a uplynula by dňom 06.07.2010, pre splátku splatnú dňa 12.07.2007 dňom 13.07.2007 a uplynula by dňom 13.07.2010 atď. až po splátku splatnú dňa 29.11.2007, pri ktorej by trojročná premlčacia doba uplynula dňom 30.11.2010. Vzhľadom na uznanie dlhu odporcom zo dňa 27.02.2010 mal súd za to, že pohľadávka navrhovateľa nie je premlčaná, a to v časti žiadnej splátky, nakoľko odporca dlh uznal v celosti pred uplynutím premlčacej doby, vzťahujúcej sa na jednotlivé splátky tak, ako je popísané vyššie. Uznanie dlhu zo dňa 27.02.2010 síce predstavuje formulár, vopred vytvorený navrhovateľom, do ktorého sa len vpísali údaje o konkrétnej osobe dlžníka a o konkrétnom záväzku, ktorého obsah odporca ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, čo však nič nemení na závere súdu o jeho platnosti. Uznanie dlhu predstavuje jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorý zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Tento právny úkon okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl.) musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejмый dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Uznanie dlhu odporcom zo dňa 27.02.2010 má podľa názoru súdu všetky náležitosti platného právneho úkonu v zmysle § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka, vrátane podpisu konajúcej osoby, ktorý predstavuje znak naplnenia formálnej náležitosti tohto úkonu - písomnosť. Z uznania dlhu je zrejмый dôvod vzniku pohľadávky (zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 9110701030), výška pohľadávky (427,33 €) a sľub dlžníka tento dlh zaplatiť.

S poukazom na uvedené, okresný súd rozhodol vo veci správne, preto odvolanie vedľajšieho účastníka nie je opodstatnené.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému navrhovateľovi bola priznaná náhrada trov konania za právnu službu advokáta - písomné vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka, a to za jeden úkon á 29,88 eur + 8,39 režijný paušál, spolu 38,27 eur (§ 13a ods. 1, § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .